

ROZHOVOR S PANÍ LUDMILOU

Řekneš mi něco o sobě? Kolik ti je let? Kdy jsi rodila?

V současné chvíli budu slavit 36, v červnu. Žiju se svým manželem, kterýho jsem si vzala taky v červnu 2016 a žijeme v Hlinsku v Čechách, no a vlastně máme spolu teda roční holčičku. Porodnici, kterou jsem si vybrala, byla tady v Pardubicích, protože jsem žila od roku 2002 v Pardubicích, měla jsem tady byt, zázemí, práci. Proto mě ty Pardubice byly hrozně milý, z Hlinska je to teda blíž do Chrudimi nebo do Havlíčkova Brodu, kdy ten je teďka hodně opěvovanéj alternativnějším přístupem, ale já jsem i tak. Měla jsem první dítě, takže jsem nevěděla, jestli to bude rychlej porod nebo pomalej, ale tak nějak jsem si to nastavila, že chci rodit v Pardubicích, protože Pardubice jsou mému srdci milý a mám tu spoustu kamarádů, tak jsem si to jako hezky malovala, že spousta jich přijde za mnou na návštěvu do porodnice. A ono to vyšlo, i když jsem rodila předčasně, ale o jeden den.

Bylo to vše bez komplikací?

Celou dobu co jsem byla těhotná, jsem neměla ani jeden problém, ani unavenější, právě naopak, byla jsem na vrcholu svých sil. Cvičila jsem, protože mi to miminko dovolilo fakt všechno. Chodila jsem na těhotenskou jógu, plavání, a tak.

Myslíš, že existuje něco jako ideální věk na to mít dítě?

Toť otázka, já jsem o tomhle nikdy neuvažovala. Jako věděla jsem, že chci dítě, to jako určitě. Neměla jsem teda sklon starat se a pečovat o malý děti jako třeba o bratrátky a sestřenky jako moje ségra, to já jsem jako nikdy neměla. Ani v pubertě, ani po střední ani po vysoký jsem nikdy neměla pocit uvažovat, kdy je ideální věk na to mít dítě. U mě se to asi hodně odvíjelo od toho, s kým jsem byla. Asi po tý třicítce jsem začala chtít dítě, ale to s tím partnerem nešlo a byl to hrozně komplikovanéj vztah a prostě se po čtyřech letech v mejch 33 letech jsme rozešli. Takže jsme se rozešli v lednu a v březnu jsem potkala svého manžela. Takže za mě ideální věk si myslím, že nemám nastavenej a kdybych to měla tak jako podle společnosti, tak já si myslím, že je hrozně fajn přivést dítě na svět tak jako nějak v klidu, že máš nějaký zázemí, že máš něco za sebou, fakt to

beru podle sebe no. Když mi bylo 22, 23 tak jsem si myslela, že dítě bude jako omezení, že mi vezme tu svobodu a tak, takže já jsem v tomhle jako asi taková ta moderní žena, kdy si chci nejdřív něco zažít a pak až mít to dítě a hlavně musíš mít toho chlapa, u kterého jsi si tedy jistá, protože tím se ti změní život úplně o tisíc procent.

Vidíš v něčem výhody pozdního mateřství?

Výhoda je, že tomu dítěti bych nemohla vyčíst, že mě připravilo o něco, protože fakt stylem jakým jsem žila, že jsme hodně cestovali a užívali si, tak to nemůžu říct, že by mě připravilo o něco, co jsem si jako vysnila. Pak bych řekla, že asi to, že mu můžu nabídnout to zázemí, protože máme byt tady i v Hlinsku, oba jsme i něco vydělali a kromě zázemí tomu dítěti můžu nabídnout úplnou rodinu, za což jsem fakt ráda, protože mám rodiče, kteří jsou pořád spolu, takže pro mě je přirozený mít úplnou rodinu. Taky prarodiče, to je velká výhoda, teď ty lidi pracujou do pozdního věku, takže čím jsou starší sil jim ubývá, ale někteří jsou už v důchodu a tak mají čas i na naši holčičku. Takhle kdybych jako měla dítě dřív, tak by chodili všichni naši rodiče ještě do práce a já bych na to byla sama.

A protože všichni moji kamarádky rodily i v těch třiceti, já jsem teď vlastně jediná, co má tak malý dítě, takže já když za nima přijdu, tak se všichni slítnou k tý malý, takže to je taky takový ulehčující.

Spatřuješ v něčem nevýhody pozdního mateřství? (jsi třeba víc unavená)?

Mě rozčiluje asi nejvíc to, že jsem fakt jako unavená a vždycky mě blikne jako to, že noo, kdybych měla dítě před deseti lety, tak bych asi tak unavená nebyla, ta regenerace toho těla je fakt ve dvaceti rychlejší. Probudit to tělo a jít krmit a přebalovat, tak ty začátky jsem měla takový, že jsem se cejtla, že těch sil je fakt málo. Prostě člověk měl ve dvaceti větší energii, než mám teď, to jo. A že až jí bude jako mě teď, tak mě bude 70 a když bude rodit tak pozdě jako já tak to nevím, jaká budu babička v 70. Protože mě měli rodiče brzo, mamka v 21, tatkoví bylo 25. Takže ta role tý babičky, když to dítě začne stejně pozdě jako já, tak nevím no.

Jak vidíš výchovu svého dítěte?

Já jsem taková někdy, že spíš okolí řeší, ale já tak to беру jako že zdravá je, veselá je, ale můj přístup je takovej, že mu chce nechat takovou volnost. Navíc ti do toho hrozně

mluví ta rodina no, to je takový blbý. Protože když to dítě je jediný a je středobodem, tak se na to zaměřej.

To je asi otázka každé matky, jestli to dělám správně, plno takových otázek přichází a který řeším a určitě každé matky. A to za pomoci různých webů, seminářů a kafi a tak, ale nejvíc mi pomáhají ty příběhy ostatních, protože vidím, že to je v podstatě normální, že ve finále ti jako to dítě i funguje no. Jde o to, že máš takovej přístup a těch pramenů, tak je to takový, že možná v těch 35 o tom víc člověk přemýšlí, možná v těch dvaceti bych o tom tak nepřemýšlela, ani se o tom nepozastavovala, takže ta výchova je taková rozumovější čím jsi starší a v tom mladším věku spíš víc intuitivní no...

Cítila jsi nějaký tlak z okolí, že po třicítce jsi ještě děti neměla?

Ne, vůbec ne. Tak moje mamka si tohle asi zažila u mojí ségry, která má děti 11 a 7 let, takže moje máma byla spokojena s mojí sestrou a mně fakt to okolí bralo jinak, jako člověk, který jede tím životem a užívá si. Takže u mě to bylo tak, že to okolí to neřešilo, vůbec. Toho jsem byla ušetřena.

Takže jsi odkládala mateřství, tím že jsi čekala na toho pravého? Že tedy nebyli vhodné okolnosti?

V mým případě je to asi tak, že já jsem si počkala fakt na toho chlapa, až když přišel ten můj manžel, tak mi ukázal, že partnerství je o sdílení, že se na sebe těšíme, že tu nejsou žádné scény, odchody, ale bylo to tak normální, že to dítě mi pak přišlo jako úplně normální, no.

Jsou určitá zdravotní rizika po 35 roku, nějak ses na ně připravovala? Připouštěla sis vůbec, že by se vám nemuselo narodit třeba zdravé dítě?

No u nás to těhotenství přišlo v podstatě hned, my jsme se spolu jako naostro vyspali a už jsem byla těhotná.

Cíleně kvůli tomu, že chci mít dítě zdravý, tak jsem se moc nepřipravovala, akorát tu jógu jsem cvičila a brala teda kyselinu listovou, to je proti těm rozštěpům a tak žejo. Takže každé den jsem zobala tohle.

Bála ses toho, že by se ti narodilo ne zdravé dítě? Připouštěla sis to vůbec?

No když jsem byla těhotná, tak se musím přiznat, že na základě slyšeného příběhu o |Rebece, co má ty motýlí křídla, tak to jsem si na ni kolikrát vzpomněla. Protože to se

zjistí vlastně až po tom porodu. Jinak jsem absolvovala ty různé vyšetření a ty dopadly všechny v pohodě.

Ale jako asi jsem se jako prostě nebála, možná když ti to ten doktor jako čte, tak v tu chvíli si možná říkáš, ty vogo, ono by to vlastně mohlo dopadnout blbě, co bysme dělali... Ale vlastně mě to někdy asi jako napadlo, když jsem si vzpomněla na tu Rebečku no. A moje kamarádka má Aspergrův syndrom, tak to jsem taky na to myslela, ale to byly spíš jen takový chvilkový myšlenky.

Víš, jaká ještě další rizika mohou být?

Říká se a je i vidět, že to tělo funguje a fakt stárne, takže se ti může stát jako to, že miminko nemusím mít jednoduše a může to být tím stařím té schránky, ale může to být tím stresem z početí a i nevhodným životním stylem. Pak může být to, že otěhotnět můžeš v pohodě, ale může se stát že díky tomu věku může bejt problém to miminko donosit. Pak samozřejmě to, že čím si starší a jsi rodič, tak některý věci se pak častěji stávají, že se ti objeví problémy s tlakem a ten zdravotní stav může být pak markantnější, že se ti stávají takový věci, jako třeba ten vysoký krevní tlak, který bys neřešila s pětiletým dítětem, ale třeba s pětadvacetiletým. Pak je otázka jestli jako někdy pak mít dítě budeš, že jak čekáš, tak ani pak třeba nechceš to dítě, že dojdeš k tomu, že tomu pokračovateli nedáš ani život no.

Absolvovala jsi tedy různá vyšetření, například screeniny, právě kvůli těm vývojovým vadám?

Ty co byly potřeba tak jo, ale ty byly všechny v pořádku. Plodovou vodu jsem ale neměla.

Jaká je vaše budoucnost s manželem, plánujete další dítě?

Jo, my jsme už od začátku říkali, že bysme chtěli tři děti, otázka je jestli to stihnem vzhledem k mému věku, ale rozhodně bysme chtěli druhý dítě. Už jsem si i myslela, že jsem těhotná, ale byl to planej poplach, ale chceme druhý no, ale spíš příští rok, protože chceme letos stavět baráček, takže spíš za rok. My jsme oba takový, že chceme tu zahradu a chceme ten baráček, sice první těhotenství bylo úplně v klidu, ale co když bude druhý jiný, takže bychom chtěli určitě druhý no.

A jestli bude pak třetí, hm...? Na jednu stranu bych jako chtěla, ale na druhou stranu jsem si říkala, aby děti nebyly jako samy, kdyby se něco stalo, takže aby tu měly ty

sourozence, to bych jim chtěla jako dopřát nebo tý Agátě teďka, ale uvidíme jak příroda.

Co si obecně myslíš o trendu odkládání mateřství?

Já asi nevím, jestli bych to nazvala trendem, protože podle mého je to takový nejednoznačný, protože nemůžu říct, že by kolem mě jako nebyly holky, který by nebyly šťastný, že by porodily ve 22, jsou o těch 14, 15 let mladší a jsou šťastný a není to jako že by byly jediný ty, co roděj nad třicet.

Spíš si myslím, že to je přičtení k tomu, že je na nás vyvíjenej tlak, abychom se vzdělávali a sebevzdělávali a tak a ono to s tím souvisí, že pak uvažuješ víc rozumově. Jako ještě dodělávám školu a pak do práce, a tak. Takže teď je ten trend takovejhle, že je nejdřív se vzdělat, najít si dobrou práci, vyzkoušet si jaký to je pak teda někdy zakládat rodinu no. Ale ten kult rodiny se teď jako odsunul no, že prostě ani ten stát nedělá nic proto, že to jako není viditelný jako třeba propagace toho vzdělání nebo najít si dobrou práci, dobře placenou, tak prostě si nemyslím, že stát nedělá nic pro to, že by říkal, že ve dvaceti je normální po střední nejt do práce a hned založit rodinu. Takže což třeba dřív nebylo ani jedno ani druhý, tam se to neslo ještě od těch prarodičů, kdy ženská co nebyla v 25 vdaná a neměla děti, tak byla ostuda, antikoncepce byla pomálu a většinou když ženská otěhotněla, tak to znamenalo, ježiši musím si ho vzít a takže si myslím, že ten trend mých rodičů, kdy jim je 55 – 65 let, tak prostě fakt to bylo jako zapovězený. Většinou to bylo, že měli první sex a bum otěhotněla a museli se vzít. Takže si myslím, že teď tě jako tlačej do toho, abys žila jako víc individualisticky, abys byla jako vzdělaná dívka a měla nějaký to zázemí. A ta rovnováha je tak vyrovnaná, že ženská se cejtí jako že je závislá na tom chlapovi a že to je trapný říkat chlapovi o peníze? Třeba jako pro mě je to taky hrozný že já mám z platu třeba 25 tisíc čistýho a najednou mám 9 tisíc mateřskou, a to to mám na 2 roky a platím furt jako pojištění, hypotéku, neutrácím a je pro mě hrozný přijít za tím chlapem a říct mu o ty peníze, protože pořád chceš žít jako ta ženská, co si chce, dojít si na to kafe, zacvičit si a občas něco koupit na sebe, protože ta ženská chce bejt taky jako atraktivní pro toho svýho muže, nejenom matka taková ta... A najednou to není přirozený, že ten chlap mě má živit, když jsme takhle jakoby nucený žít individualisticky a vydělávat si na sebe... no ale čím se to stalo, je to taky těma informacemi, co teď máme? Nevím no... Ten kult jako odkládání mateřství jako trend, je tak holka tak trošku do toho nucená no.

Přivedla jsi mě teď na takovou otázku, myslíš si, že teď ta rozvodovost pochází od starší generace, kdy ženská otěhotněla a musela si toho chlapa vzít a teď přichází k tomu, že si spolu třeba nerozumí a rozvádí se?

Ne, určitě si nemyslím, že vysoká míra rozvodovosti se týká generace mých rodičů, protože ty spolu jsou a když se rozvedli, tak třeba v našem mládím. Ale ta rozvodovost je prostě taková spíš v oblasti naší generace, tím že mi je nad třicet, tak to jsme my. A je to tím, že se všechno tak jako zjednodušilo. Je jako jednoduchý dostat se kamkoliv, seznámit se s kýmkoliv, potkat se s kýmkoliv a všechno je to tak jednoduchých a v tom vztahu je člověk neschopnej bejt ve složitý situaci tak, že všechno řešíš takhle. Tak jednak se v tom vztahu zjednodušuje taky, protože když přijde nějaká první bouřka, tak člověk si řekne, že to nemá smysl a jde hledat dál a tajně si myslí, že najde někoho jinýho a s lepšíma vlastnostma a pak je to taky o tom, že ty lidi jsou takový izolovaný, taky že jsme jako individualisti a lidi spolu nemluví, spíš si něco myslí v hlavě a nic si neříkaj. A ono se to hromadí a pak si nemají co říct a je to no....

A než abychom se věnovali druhým, tak řešíme práci, peníze a pak si jako uvědomíme, že jsou třeba problémy i mezi náma no... teď je to tak, že jsme jako nuceny žít jako jednotlivci. Lidi se stěhujou radši i od těch rodičů a pak když zůstaneš jako sama na to dítě, tak ty mámy jsou pak frustrovaný, nikdo jim nepomůže, protože je sama a babičku má sto kilometrů a nemáš na sebe čas. Takže příčina může být příliš vysoká míra individualismu.

Pomáhají ti tvoji rodiče?

Neskutečně moc mi pomáhají jako už jen tím, že se ptaj, že zavolaj, že mají zájem o tebe i o dítě, fakt to člověk ocení, až když ty děti člověk má. Teď jsem tak šťastná že je mám tak blízko, že jsou jako fyzicky na tom dobře i ty děti mají rádi a že ty vnoučata je naplňujou a fakt ta širší rodina je super a je to neskutečná pomoc. Fakt se ten smysl pousnul trošku dál no... a zaplat' pánbu, že tu jsou a že je ty rodiče máme. Navíc je hrozně hezký, když můžeme jako předávat ty rady a zkušenosti a že vidí, jak to funguje i mezi náma a rodičema. A některý věci, co jako my se ségrou neumíme, tak předávají ty babičky a dědečkové. A že je i vyzedávaj ze školy, navíc s tou pracovní dobou, co my máme. A i uvažujeme v tom domku, že tam bude místnost, kdy ty rodiče budou, až nebudou ty síly tolik a mě to přijde přirozený, normální. Myslím si, že prarodiče jsou teď hodně poplatný právě v tý uspěchaný době, kdy my musíme tak pracovat, že ty pracovní doby jsou od nevidim do nevidim.

Kdyby Vám to nešlo, uvažovali jste s manželem třeba o adopci nebo pěstounské péči nebo byste se s tím smířili?

Člověk neví, kdyby ta krutá realita přišla. Já jsem vnitřně nastavená, že bych asi zkusila všechno. A nebránila bych se ani adopci ani pěstounský péči. A musím říct, že jsem přemýšlela o tom, že kdyby nám to třetí dítě nešlo, tak že bychom asi do této varianty šli a vzali si třeba už jako 10, 12 letý dítě, ne už miminko, jo, jako není mi to cizí. Když budeme mít pořád zázemí a sílu a oba se na tom shodneme, tak si myslím proč ne, proč někomu nedat nějakou šanci.